



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Mors.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A viam processisset, quem cum ille iratus removeri ab oculis præcepisset, coloris tactus omine, respon-
dente ille dicitur. Totum fuisti, totum vicisti, jam Deus esto victor. Paucis vero post diebus Severus est vi-
ta functus. Quod vero pertinet ad colorem, fertur & Hadrianus Imp. ex Mauri occurfu extrema sibi
jam inguere concepitse.

scu tumulis
cupresso or-
nabantur.
Polydor.
Enc. lib. 3.
Effores de-
morum.
Severi Im-
peratoris
casus.

DIS. CAP. VI.

Cupressus porro in tutela Ditis Patris, & ejus arboris rami sepulcris affixi, adsculptive, Dis Ma-
nibus commendari defunctos indicant. Atque hoc est, quod apud Horatium legas, arborem nul-
lam hominem ad inferos sequi, præter in vinas Cupressos.

JUNO. CAP. VII.

EX ea autem arbore simulacra Junoni Reginae fieri iussa, in Plerisque prodigiorum expiationibus
observatum: ut Cn. Cornelio Lentulo, P. Licinio Coss. Cupressæ simulacra Junonis Reginae po-
sita per virgines viginti septem, quæ Urbem lustraverunt.

simulacra
ex cupressu.

ORPHEUS. CAP. VIII.

ET in Lebetharis Orphei simulacrum ex Cupresso cultum, quod cum Alexandri temporibus sude-
rem multum emisisset, omnibus eo prodigio perterrefactis, responsum est ab Aristandro viro sa-
piente, bene sperandum, siquidem quod nunc opus Alexander aggredere, ob rerum gestarum ma-
gnitudinem maximum esset sudorem & laborem Poetis ac Musarum cultoribus allaturum.

PULCHRITUDO SINE FRUGE. CAP. IX.

Indicat etiam Cupressus rei cuiuspiam sublimitatem atque pulchritudinem, ex qua tamen nullus
percipiatur fructus. Quare Phocion, cum Leosthenes Athenienses in bellum impulisset magna que
spe ad libertatis & principatus nomen erexisset, illius verba dicebat Cupressus esse similia, quæ cum
proceræ admodum sint & pulchræ, fructum tamen non habent. Cessit inde res in proverbium
εὐκλειαν ὄρα, de re speciosa quidem visu, sed prorsus inutili. Spectatu quidem jucunda est Cupressi
proceritas, effigiesq; illa metas imitata, fructu tamen supervacua est baccis que torva, diceret Plinius.

Hinc Plin.
lib. 13.
illa ait mo-
rosam fru-
ctu super-
vacuum.

PERPETUITAS. CAP. X.

CUR vero Diis simulacra ex Cupresso fieri solet, in causa est materiz perpetuitas, odorisq; suavi-
tas, quæ perpetui thymiamatis loco esse videretur. Cupressum enim neq; cariem, neq; vetusta
tem sentire tradunt, neq; temere rimam aperire, ullave parte fatiscere. Simulacrum Jovis in Arce ex
Cupresso à condita Urbe sexcentesimo sexagesimo primo anno dicatum, tempore adhuc suo dura-
re Plinius attestatur, qui quidem anni essent circiter, c. c. Plato leges publicas acta decretaque sacris
monuit inferendas tabulis Cupressinis, quod eam materiem ære perenniorem arbitrareretur. Quantu-
vero pertinet ad odorem, inde Cupressum inter aromata propemodum venerantur.

Diis simula-
cræ ex Cu-
presso cur-
stant.
Plin. ibid.
Lignu ejus
nulla repro-
rie diutur-
mitate sua-
volentiam
exuit. Mat.
in Dioscor.
lib. 2. c. 87.

DE PINO. CAP. XI.

ET Pinum, mi Grana, non parvam habere cum Cupresso similitudinem, exploratum est.

MORS. CAP. XII.

AM mortis ipsa quoque indicium est, de qua idem observatum ubique, arborem excisam semel
minime subpullulascere. Unde Staphylus Poeta, πύκνης τρεῖς πόν, hoc est, in morem piceæ dixit. Et
apud Homerum βέλθ' ἐχραυκός, lethale telum exponunt interpretes vetustissimi, quamvis alii ad
solam referant amaritudinem & acerbitatē, qua sit arbor ea præcipue prædita: quandoquidem ama-
ritudo ipsa ita est morti affinis, ut vice versa mors interdum pro amaritudine usitatissimo mortalium
sermone proferatur: neq; hodie tantum, verum & apud vetustissimos hominum ita fieri solitum in-
veniamus. Nam 4. Regum, cum Prophetarum grex apud Elifæum esset, & eorum unus egressus in
agrum colocynthidas agrestes legisset, easque conscissas in ollam pulmentariam parasset, neque eo-
rum quisquam propter amaritudinem gustare posset, clamaverunt ad Elifæum dicentes, Mors in olla significatio.

Amaritudi-
nis in sacris
est:

est: hoc est, tanta est pulmentarii amarities, quanta mortis est. Eodem modo paucis ante diebus, cum post raptum in caelum Heliam, Hierichonta se recepisset, questi sunt ejus loci cives, aquas esse apud se pessimas, quas divinitus cum dulces reddidisset, numinis dictum citaverat: *Sanavi aquas erat, & non erit ulna mors in eis*, Sed ut ad piceam revertamur, Herodotum nonnulli carpunt, quod loquam piceam praefectam non repullulare dixerit, cum & Cupressum, & alias quasdam plantas ipsi agnoscant, quae idem patiantur. Sed quantum ad Cupressum, attinet, diximus nos Herodotum ad Cretam respexisse, quas repullulare constans fama est. De Pinu vero, quod Staphylus Pini more dicit, pro abolitione, excidioque supremo, in memoriam adducit terribilem eam Croesi denunciationem, qua per caduceatorem Lampfacenis interminatus est, eos ut Pinum exterere, nisi Miltiadem, quem per insidias ceperant, missum facerent. Cumque Lampfaceni inter se quaerent, quid illud esset, quod Rex se ut Pinum diceret, extriturum, a grandiore natu cive edocti sunt, eam arborem semel excisam numquam amplius subpullulascere. Quod illi excidium veriti, Miltiadem consensim & vinculis exemptum liberum abire permiserunt.

Citatu a
Diogeniano
meminit &
Suidas.

ISTHMA. CAP. XIII.

Isthmia
quid.

Isthmiaci quoque certaminis praemium Pinus erat. Neque vero Pinu tantum, verum etiam arido olim apio sacri ejus victores coronabantur. Funestum enim esse etiam apium, suo loco docebitur. Quae vero apii corona Nemeorum victoribus dabatur, ex eo viridi tegebatur apio, ut interpretes Pindari monuerunt. Erant vero Isthmia in Melicertae memoriam instituta. Et Paulaniam adhuc temporibus Pinus apud aram Melicertae germinabat, quem puerum a Delphino delatum expositumque, Sisyphus rei miraculo motus in Isthmo sepelisse fertur, & certamen illud instituisse.

NATURA. CAP. XIV.

Natura imaginem esse Pinum dicit D. Ambrosius: quippe quae femina a primo illo divino celestiq; privilegio accepta custodiat, partusque suos quadam veluti annorum vice & ordine ferat, neque nisi vi caloris admota excludat. Atque eadem ipsa nux flammam speciem imitatur, lacunatis in turbinem toris reticulato opere circumductis.

CYBELE. CAP. XV.

Quia ab ea
Aitys pastor
in Pini
conversus
fertur.
Nami cum
capite Cybeles
explicatio.

Eodem argumento & causa Cybeles Deae symbolum erat Pinus: nam & ipsa Dea rerum omnium mater habebatur. Videre vero est numum, in quo caput Cybeleium est de more turritum, ab altera cuius parte corolla impressa est ex duobus ramis Pineis, intra quos literae sunt Σ MYNAIN. Ubi illud quoque adnotatione dignum, quod litera Σ in eo numo figuram habet Latinae aspirationis in latus prostrata, ac solo projecta, Σ Hinc enim crediderim multa ea Graecorum vocabula, quae apud eos a vocali incipiunt aspirata, per Σ a Latinis enunciatam, utpote qui aspirationem Σ literam esse arbitrati sunt. Sic *en* a septem, *es* a serpo, *es* a sus. Sive ea litera Σ nota fuerit, quod veteres inscriptiones plurimae Σ pro Σ litera ponunt: ut ZMYRNA Romae in Divae Anastasiae, & in Campo Florae in Veientibus arce castrum novi, OS SUI S ZMARAGDI: in foro Trajani, AMILIUS ZMARAGDUS, & innumera alia, de quibus Grammatici viderint. Per Hetruriam vetusta pleraque conditoria Pinum insculptam habent, sive funerali argumento, sive quod apud eos Cybele olim vere coleretur.

AESCULAPIUS. CAP. XVI.

Apud Sicyonios Pineae nux Aesculapii symbolum habebatur. Nam & Pausanias auctor est, eum Deum cum sceptro, & nuce Pineae in manu altera, sculptum esse.

DE POPULO. CAP. XVII.

Qua arbores
ferales.

Aecedit his Populus, multae & ipsa apud antiquos venerationis, quamvis inter infelices damnasque religione recensatur: quo in numero sunt omnes, quae neque feruntur, neque trucidantur.

FUNUS.